

dene saaledes, som han ansaa det for hensigtsmæssigt. Jeg vil sige til, at i den Tid af mellem 12 og 13 Aar, som er forløben siden, har jo i alt Væsentlig den samme Regel været gjældende. Jeg har ikke Grund til at tro, at det skulde være Misnøje med den Maade, hvorpaa den i 1867 givne Myndighed er bleven benyttet, som maatte have foranlediget Udvalget til nu at udtale som sin Formening, at det vil være nødvendigt, før større Forandringer foretages, at have Rigsdagens Billigelse. Jeg tror ikke, at det kan være det ærede Udvalgs Mening ved, hvad der er udtalt i Betænkningen, at udtrykke en saadan Misnøje med den hidtidige Ledelse af Statsbanedriften, og jeg tror altsaa ikke, at det kan siges at være nødvendigt at benytte denne Leilighed til at lægge en Tvang paa Indenrigsministeren, som ikke i dette Dieblik paahviler ham. Men det forekommer mig ogsaa, at det vilde være lidet ønskeligt, om i Virkeligheden Forandringer — og jeg antager naturligvis, at der kun kan være Tale om saadanne Forandringer, der maa erkendes for at være Forbedringer — først skulde kunne finde Sted, naar Rigsdagens Erkendelse af deres Nødtighed var opnaaet, eller, som det er udtalt i Betænkningen, naar Rigsdagen i Hovedtrækkene havde billiget Regjeringens Forslag. Jeg har naturligvis ikke overset, at det kun er en Formening, som det ærede Udvalg udtrykker i Betænkningen, og at det ærede Udvalg ikke har foreslaaet denne Formening givet Udtryk i Loven, Noget, der i mine Tanker ogsaa vilde være en Umulighed, naar Loven skulde blive brugelig. Men jeg har troet at maatte ærlig og oprigtig udtale overfor det ærede Udvalg, hvorledes jeg maa betragte dette Forhold. Jeg ser Sagen saaledes, at det vilde være overmaade letfindigt, om man uden nøje Overveelse og uden at have stoffet sig tilstrækkelig Erfaring vilde efter Erhvervelsen af de sjællandske Baner give sig til at gennemføre store indgribende Reforme. Men paa den anden Side forekommer det mig at være sandsynligt, at nogen Forandring i det Bestaaende nødvendigvis vil blive Følgen af, at Banerne overgaa i Statens Hænder. Hvor Grændsen nu skal drages mellem saadanne mindre betydelige og mere betydelige, mindre nødvendige og ganske nødvendige Forandringer, forekommer det mig at være ikke alene vanskeligt, men umuligt at bestemme. Dertil kommer, at det jo vel var muligt, at der kunde opnaas fuld Overensstemmelse ad Lovgivningsveien, om det behøves, mellem Regjeringen og en af Rigsdagens Afdelinger f. Ex. dette Thing om vidtgaende Forandringer blandt Andet paa det Gæbet, som Udvalget har nævnt, Løstbestemmelserne, uden at den anden af Rigsdagens Afdelinger vilde være enig deri. I saa Tilfælde vilde jo Udvalgets Formening, affattet som Lovbestemmelse, umuliggjøre Forandringer, som Regjeringen ansaa

for at være nødvendige, og som maaste endogfaa kunde glæde sig særlig ved dette Things Bifald. Jeg tror, at man med fuld Tillid kan og bør overlade Indenrigsministeren Styrelsen af de sjællandske Jernbaner, forsaavidt som de blive erhvervede; og jeg tror ikke, at man i Virkeligheden vil fremme det, man blandt Andet ønsker opnaaet gennem Kjøbet, nemlig en Drift og Løstbestemmelser, som komme mere i Harmoni med Statsbanernes, og som maaste i højere Grad kunne fyldestgjøre Publikum end de gjældende. Jeg tror ikke, at der i de Ord, jeg brugte, kan lægges nogen Dabel mod den nuværende Bestyrelse af de sjællandske Baner; thi det er en Selvsølge, at Selskabet som saadant maa have Formaal og maa tage Hensyn, hvilke Staten som Driftsherre ikke behøver at tage. Jeg vil altsaa nødvendig have mine Ord opfattede som en Kritik og end mindre som en Dabel ligeoverfor det sjællandske Jernbaneselskab. Forsaavidt som der skulde være nogen Frygt for, at Jernbanestyrelsen med Løstforandringer og deslige skulde væsentlig formindste Banernes finansielle Udbytte, forekommer det mig, at der dog maatte være nogen Garanti derimod ogsaa for den ærede Rigsdag i den Omstændighed, at der er en Finantsminister ved Siden af Indenrigsministeren, og at det dog ikke kan være i alt Fald den Finantsminister, som har foreslaaet Erhvervelsen af et saa kostbart Aktiv og har forudsat, at dette Aktiv i Løbet af Aarene vilde beholde sin nuværende Værdi, ligegyldigt, om Aktivet endog blot midlertidig tabte væsentlig i finansielt Udbytte ved Statsdrift. Det ærede Udvalg har omhyggelig — og jeg tror ganske rigtig — opgjort, hvad Statskassens aarlige Udgift eller Udgift plus Mindreindtægt — hvad der jo bliver det Samme — vil komme til at udgjøre, og dette Tal er jo, som den ærede Ordfører bemærkede, ingenlunde affrækkende, naar man ser hen til vor hele finansielle Stilling i Almindelighed. Men Tallet er dog betydeligt nok til, at man ikke letfindig skulde gjøre dette aarlige Tab betydelig større. Iøvrigt maa jeg dog bemærke, at ved Hjælp af denne aarlige Begyndelsesudgift af 1,174,000 Kr. — der, som den ærede Ordfører meget rigtig bemærkede, efterhaanden vil tage af — vil jo være opnaaet Erhvervelsen af et kostbart Aktiv, eller om man vil udtrykke det saa: en aarlig Gjældsafbetaling af henved 1,400,000 Kr. Jeg haaber, at det, naar de sjællandske Baner erhverves, og de i Overensstemmelse med Regjeringens Forslag under § 1 betragtes som Led af de bestaaende Jernbaner, vil kunne lykkes at forene begge disse Hensyn, som ogsaa jeg erkjender fuldt ud maa tages, baade det finansielle Hensyn og Hensynet til Statsborgernes Interesse og Fordel, og jeg kan ikke tro, at det skulde være saa vanskeligt at faae det sidste Hensyn fyldestgjort uden